

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἡ
Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Μετὰ τὴν Λοῦ ἡ κυρὰ Καλὴ εἶχε καὶ ἄλλην δυσκολίαν. Τὸ κοράσιον ἐκ φύσεως ἦτο ἡμερον καὶ ὑπὴκοον, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἐπόθει τὴν συντροφίαν διαφορετικῶν παιδίων παρ' οὗ ἡ πτωχὴ μαύρη ἠδύνατο νὰ τῆς προμηθεύῃ.

Τὰ μαθήματα, προσέτι, τῆς εὐσεβείας, τὰ ὁποῖα ἐξ

ἀπαλῶν δυνάμεων εἶχε μάθει παρὰ τῆς μητρὸς της, εἶχον ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης της καὶ δὲν ἐνθυμεῖτο εἰμὴ τὴν Βραχεῖαν καὶ ἀπλὴν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπανελάμβανε πρῶτ' καὶ ἐσπέρας. Ἡ πτωχὴ μαύρη δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἡμιλεῖ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Σωτῆρος, ἢ νὰ τῆς διηγῇ τὰ θαύματα τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα αὐτὴ οὐδέποτε ἀνέγνωσε.

Τὸ μικρὸν Εὐαγγέλιον μὲ τὸ χρυσὸν κομβίον, τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὰ παιδιά πανέριον κατὰ τὴν κατεσκευασμένην φογὴν της ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου της, ἐφύλαττεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐγνώ-

ριζεν, ὅτι περιεῖχε καὶ τι μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον ἡ δύνατο νὰ φέρῃ εἰρήνην καὶ τάξιν εἰς τὸν μικρὸν αὐτῆς οἶκον, ἀλλὰ τὸ θησαυροφυλάκιόν του δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἀνοίξῃ.

Ἡμέραν τινὰ ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρίαν Σμιθ νὰ τῆς ἀναγνώσῃ ἐν μέρος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἔλαβε τὴν ψυχράν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, «Δὲν ἔμπορῶ.»

Ἡ κόρη τῆς κυρίας Σμιθ ἐγνώριζεν ὅσα καὶ ἡ κυρὰ Καλὴ γράμματα· ὥστε ἡ πτωχὴ μαύρη, ἐφύλαττε τὸ πολύτιμον βιβλίον κεκλεισμένον, περιμένουσα τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ Θεὸς ἤθελεν εὐδοχήσῃ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς σκοτοῦ εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.

Οὐδὲ ἐδίσταζε ποσῶς, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια θὰ ἤνοιγε τὴν ὁδὸν διὰ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας τῆς νὰ σπουδάσωσιν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τῶν θέσεως καὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν Γραφὴν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ὑπερηγάπα. Ἡκούετο δὲ πολλάκις ψιθυρίζουσα καθ' ἑαυτήν, «Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ Παντοδύναμος θὰ τὰ φέρῃ ὅλα δεξιά·» οὕτω δὲ κατέστειλε τὴν ταραχὴν, καὶ κατέπνιγε τοὺς φόβους τῆς, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐκτελῇ τὰ ἔργα ἐκάστης ἡμέρας μετ' ἰσχυρότητα.

Τῆς κυρίας Σμιθ ὁ τραχὺς καὶ ὀργίλος τρόπος ἐμετρίσθη μὲν καὶ ἐμαλακύνθη πολὺ, χάρις εἰς τὸν καλὸν καὶ ἡπιον καὶ ὑποχρεωτικὸν τρόπον τῆς κυρὰ Καλῆς, καὶ τὴν ὑπόκλησιν καὶ εὐθυμίαν, μετ' ἣν ὁποῖαν ὑπέφερε τὰς δοκιμασίας τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐντελῶς μεταβληθῇ.

Κατὰ τὰ τρία ἔτη, τὰ ὁποῖα ἡ μαύρη ἀπέρασεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκέπην μετ' ἣν τὴν κυρίαν Σμιθ καὶ τὴν θυγατέρα τῆς, αἱ ἀδελφείαι, αἰτίνες τὰς ἐπεσκέφθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, συνέτειναν, ὥστε νὰ συνδέσῃ τὰς δύο οἰκογενείας εἰς μίαν, ἡ δὲ συνήθεια τοῦ νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως συνέσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης.

Τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον ἤστραπτεν ἀπὸ χαρὰν, ὅτε ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδίων καὶ εἰδοποίησε τὴν κυρὰ Καλὴν, ὅτι ἔξω ἦτο εἰς κύριος, ἑρωτῶν «ἐάν ἡ μήτηρ μου ἔξῃ ἀκόμη καὶ ἀνὸς κατοικῇς ἐδῶ.»

«Εἶναι ὑψηλὸς καὶ φαίνεται σὰν μεγάλος καὶ μεγαλοπρεπής· ὁ κύριος αὐτός;» — ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Καλὴ ταραχμμένη, ἐνῷ τῆς ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ κύριος τῆς.

«Ὅχι τόσο.» — εἶπεν ἡ Μαρία· ἐνῷ δὲ εἰσέτι ὠμίλει, ἡ μήτηρ τῆς ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆγαγε τὸν πλοίαρχον Ἰερεμίαν.

Ἄν καὶ ἐψεύσθη εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς ὡς πρὸς τὸν

ξένον ἔχυσεν ὅμως δάκρυα χαρᾶς ἡ μαύρη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ ἐντίμου πλοίαρχου Ἰερεμίου· ἰδίως ὅταν τὸν εἶδε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὰ ἀγαπητὰ τῆς πούλακια καὶ νὰ τὰ καταφιλή.

Ὁ Κάρολος ἠγωνίζετο καὶ ἐμάχετο νὰ ἐλευθερωθῇ, κρίζων, «Μὲ ἀρέσεις, κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ με σφίγγῃς τόσο πολὺ καὶ νὰ τρίβῃς τὰ σκληρά σου γένητα εἰς τὸ πρόσωπόν μου!· ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν ἔλαθεν ἑτερον σφίξιμον, ἐνῷ ἡ Λοὺ ἠρώτα, «Ποῖος εἶναι οὗτος, Καλὴ μου; δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὁ πατήρ μου!»

«Ὅχι, ὄχι ἀγάπη με, — εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας, καὶ ἐσφόγγισε τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς το υ.

Ἡ κυρία Σμιθ ἐθεώρει μετ' ἰσχυροῦς καὶ περιέργειαν τὴν ἐγκάρδιον δεξιῶσιν, ἥτις ἀντηλλάχθη μετὰ τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν νοικατόρων τῆς.

Ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Σμιθ ὀλίγον εἰς τὰς εὐτυχιστέρας ἡμέρας τῆς, καὶ διὰ τῆτο αἰφύρῃ ἐδεξιῶθη τὰ παιδιὰ ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας τῆς, χαϊδεύσας ἐνταυτῇ καὶ τὴν μικρὰν Μαρίαν, ὡς τὴν κόρην τοῦ ἀρχαίου φίλου καὶ συντρόφου τοῦ — τὸ ὁποῖον γοῦραρίστησε πολὺ τὴν Μαρίαν, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ λάβῃ τοιοῦτον χαιρετισμὸν παρ' ἑνὸς πλοίαρχου!

Μετὰ τοῦτο ὅλοι ἐκάθησαν, ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ ἤρχισε νὰ διηγῇται εἰς τὸν πλοίαρχον, ὅστις εἰσέτι ἐκράτει τὰ παιδιὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ, τὰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις καὶ περιπετείας τῆς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὴν κυρίαν Σμιθ.

Τελευταῖον ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας μετὰ πολλὰς κατὰ τὸ φαινόμενον προσπάθειας, εἶπε, «Καλὴ, ἔχω καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ παιδιὰ ν' ἀκούσωσιν,» — ἔρριψε δ' ἐνταυτῇ καὶ ἐν ἐκφραστικῶν βλέμμα πρὸς τὴν κυρίαν Σμιθ, ἥτις ἀμέσως ἔλαβε τὴν Μαρίαν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου εἰποῦσα, «Ἄς ὑπάγωμεν ἡμεῖς — δὲν ἔχομεν δουλειὰν ἐδῶ, ὅπου δὲν μᾶς θέλουν — δὲν ὠφελεῖται τις ἀπὸ τὰ μυστικά τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀκούει.»

«Ἐλᾶτε καὶ οἱ παῖδες, — εἶπεν ἡ Μαρία, — μετέμεινε.» Τὰ παιδιὰ τὴν ἠκολούθησαν χωρὶς ὁρεῖν καὶ οὕτως ὁ πλοίαρχος ἔμεινε μόνος μετ' ἣν τὴν κυρὰ Καλὴν.

Ἀφ' οὗτου ἀπεβιδάσθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἡ κυρὰ Καλὴ εἰς κανένα δὲν εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς, εἰς ὅλας δὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τοὺς σαρκασμοὺς, καὶ τὰς ὑποφίας, τὰς ὁποίας ἤκουε καθηκόστην, ἔμενεν ἀτάραχος καὶ οὐδὲ λόγον καὶ ἀπεκρίνετο. Ἀλλὰ τώρα ἤσθάνετο, ὅτι ἔμελλε ν' ἀκούσῃ σπουδαίας ἀγγελίας ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Ἰερεμίαν καὶ

λοιπὸν τὰ γόνατά της ἤρχισαν νὰ τρέμουν καὶ μὲ πολλὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σκαμνίου της καὶ περιέμενε τὴν διήγησιν τοῦ πλοίαρχου.

«Καλὴ, —εἶπε τότε ἐκεῖνος, —οἱ λόγοι σου δυστυχῶς ἐπαλήθευσαν τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦλθες εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ μὲ παρεκάλεσες τόσον θερμῶς νὰ σὲ δεχθῶ μὲ τὰ παιδία τῆς κυρᾶς σου· καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἐκλείπα τὰ αὐτιά μου καὶ τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς τὰ παρακλησεις σου, διότι ἔσawas τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία ἀπὸ ἀφροκτον θάνατον· ὁ δὲ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ θὰ σὲ ἀνταμείψῃ ἀναμφιβόλως διὰ τὴν πίστιν καὶ καλωσύνην σου.»

«Καὶ ἡ κυρά μου, ἡ ἀκριβὴ μου κυρά;» — ἐμυρμούρισε μὲ πνιγνὴν φωνὴν ἡ Καλὴ.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἔσυρε τὴν χεῖρά του πέραν τοῦ λαιμοῦ του, καὶ ἔπειτα ὤψωσεν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ κυρά Καλὴ ἐνόησεν ἐντελῶς τὸν πλοίαρχον καὶ ἐνῷ μέχρι τοῦδε ἦ ἐλπίς, ὅτι οἱ κύριοί της εἶχον ἔως διαφύγει τὸν θάνατον, τὴν ὑπεστήριζεν, ἤδη ἡ εἰδησις αὕτη ἀφῆρσε καὶ τὸν ἐλάχιστον σπινθῆρα ἐλπίδος ἀπὸ τὴν καρδίαν της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κραυγάζῃ καὶ καταπέσῃ ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ σκαμνίου της.

Ἡ ἀγρία φωνή, ἥτις ἐξῆλθε ἐκ τοῦ τεθλιμμένου στήθους τῆς μαύρης, ἠκούσθη καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ κυρία Σμιθ εὐρέθη εἰς τὴν θύραν παρακολουθουμένη ἀπὸ τὰ κατατρομασμένα παιδία. Ἡ Λὺ ἐπεσεν ἐπὶ τῆς Καλῆς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερῶς, ἐνῷ ὁ Κάρλος ἐρρίφθη ὡς μανιώδης κατὰ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐζητεῖ νὰ πὼν ἐσχίσῃ διὰ τῶν ὀνύχων, φωνάζων, «Κακὴ ἀνθρωπε, ἐφόνευσες τὴν ἀγαπητὴν μου Καλὴν, καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω!» ἐξηκολούθησε δὲ νὰ τὸν προσβάλλῃ μὲ τοὺς γρόνθους καὶ τοὺς ὀδόντας του τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἔξω καὶ νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν.

Τοῦ παιδίου ἡ ὀργὴ ἐκορυφώθη ἤδη, καὶ ἀφοῦ ἔδωκεν ἀρκετὰ λακτίσματα τῆς θύρας, ἔτρεξεν ὡς φρονήρης ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, «Ἐφόνευσες τὴν Καλὴν! ὁ κακὸς — ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἀνθρώπος, τὴν ἐφόνευσεν!!!»

Αἱ φωναὶ του εἰλκυσαν εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔτυχε νὰ ᾔναι καὶ ὁ ἰατρός Π., ὅστις πλησιάζας τὸ παιδίον τὸ ἠρώτησεν, «Ποῦ συνέβη τοῦτο, τέκνον με;» «Ἐκεῖ μέσα» —εἶπεν ὁ Κάρλος δεικνύων τὴν οἰκίαν.

Ὁ ἰατρός εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ παιδίου, ὅπερ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὴν θύραν τοῦ δω-

ματίου, ὅπου ἔκειτο ἡ Καλὴ λειποθυμημένη, ὁ δὲ ἐπιφυλακτικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ πλοίαρχος τὴν ᾔνοιξε, ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι κατὰ τι κακὸν ἔτρεχεν ἐκεῖ.

Ὁ Κάρλος εὐθὺς ἀφοῦ εἶδε τὸν πλοίαρχον ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ ὡς τίγρις καὶ ἐζητεῖ νὰ τὸν ἐσχίσῃ διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ κατ' αὐτοῦ βίαν.

Ἐν τούτοις ὁ ἰατρός διέταξε νὰ ἐσκουμβώσουν τὰ φορέματα τῆς κυρᾶ Καλῆς καὶ νὰ τὴν ἐξαπλώσουν ἐπὶ τοῦ πατώματος, αὐτὸς δὲ ἡτοιμάσθη νὰ τὴν φλεβοτομήσῃ, ὑποθέτας, ὅτι προσεδόλγη ἀπὸ ἀποπληξίαν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Εἰς τὴν Κίναν ὅλα τὰ παιδιὰ διδάσκονται ἐνωρὶς νὰ ὑπακούωσι κατὰ πάντα τοὺς γονεῖς των καὶ ὅτι ἡ ὑψίστη ἀρετὴ εἶναι νὰ τιμῶσι καὶ σέβωνται τοὺς ἀνωτέρους των.

Περὶ ψυχῆς καὶ τοῦ μέλλοντος κόσμου οἱ Κινέζοι ἔχουν πολλὰ ἀσαφεῖς ἰδέαν. Πιστεύουν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος χρειάζεται τροφήν καὶ ἐνδύματα, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ ἂν δὲν τὰ λαμβάνῃ, πεινᾷ, καὶ διψᾷ, καὶ κρυώνει καὶ εἶναι δυστυχής.

Τούτου ἕνεκα τὰ τέκνα, ἢ οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, ἐὰν ἀληθῶς τὸν σέβωνται καὶ τὸν τιμῶν, τὸ θεωροῦν ὡς χρέος των ἱερὸν νὰ προμηθεύωσι τὴν ψυχὴν του μὲ ὅσα ἡγάπα ὕψαν ἔζη.

Ὁ τρόπος δὲ, καθ' ὃν κἀμνοῦσι τοῦτο, εἶναι ὁ ἑξῆς. Εἴτε κατασκευάζουσιν ἐκ χάρτου ὁμοιώματα, ἢ ζωγραφίζουσιν ἐπὶ χάρτου τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ τεθνεὺς ἡγάπα, ὅταν ἔζη, καὶ ἔπειτα καίουσιν τὰ χαρτὰ ταῦτα, πιστεύοντες, ὅτι οὕτω πως ὁ ἀποθανὼν προμηθεύεται, ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια τὰ κἀντα χαρτὰ παρίστανον!

Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον στέλλουν καὶ χρήματα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· κόπτουσι δηλ. κομμάτια χάρτου, εἰς τὸ κέντρον τῶν ὁποίων κολλῶσι τετράγωνον τεμάχιον φύλλου ἀπὸ κασίτερον λευκὸν διὰ νὰ παρίστανῃ τὸν ἄργυρον, ἢ κίτρινον διὰ νὰ παρίστανῃ τὸν χρυσόν καὶ ἔπειτα τὰ καίουσιν. Πολλὰκις καίουσιν χιλιάδας τοιούτων διὰ μιᾶς νομίζοντες ὅτι τοιςαυτῶς οἱ ἀποθανόντες συγγενεῖς των ἔχουσιν ὅσα χρήματα τοὺς ἀναγκαζοῦν διὰ νὰ ψωνίζουσιν ὅτι τοὺς χρειάζεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον!

Τοῦτο θὰ φανῇ, βεβαίως παράδοξον καὶ ἀνόητον

